Отворено писмо са Косова Николићу, Дачићу и Вучићу

Пише: Горан Ћетковић
среда, 05 јун 2013 20:17

Поштована господо председниче, премијеру и вицепремијеру,

Извините ако немам права да Вас тако називам, јер ми није јасно да ли сам ја сада као становник Пећи под Вашом ингеренцијом, или морам да слушам Хашима Тачија и оне који су ми поклали пола Метохије.

Ако сам погрешио што сам Вас присвојио и изабрао да слушам као руководство ове државе, молим Вас останите неми и блефирајте и даље свој расцрквљени, разбожени, у појам и стомак убијени народ којим је лако владати и доносити одлуке у „његово име“. Ово обраћање, у том случају одмах поцепајте као нетачно адресирано.

У супротном, одговорите ми на питања:

1. Да ли су за мене закони и Устав државе Србије и даље важећи?

2. На којем извору да црпим наду да ћу престати да будем избеглица, расељеник, придошлица…

3. Куд да чергам са пасошем у који сте ми утиснули жиг „Координационе управе“ што ме изопштава из визне либерализације и ставља ме у ранг потенцијалног талибана?

4. Како свом двогодишњем сину Петру да погледам у очи ако ме пита шта је завичај?

5. Када мој Петар постане свестан света и себе у њему, како да му одговорим на питања које ће поставити трагајући за својим националним, културним и духовним идентитетом, после Вашег пристанка на капитулацију у најдужем рату у историји човечанства.

6. Са чим ћу ја пред Милоша кад ми отесте и задње штитове којим су ме бранили: право на достојанство, право на понос, право на истрајност и право на љубав према својој досадашњој домовини? Ако ми све то узесте оним потписом „преко кољена“, шта ми је остало за потомство шта да им оставим? Чергу? Имате ли их за 260 хиљада прогнаних и све оне српске невољнике у логору званом „република Косово“ који ће нам се прикључити и који су Вам више веровали?

7. Од чега ћу да живим и како да преживим ову срамоту којом ми осенисте лице?

8. На којем чардаку сада да градим кућу, а да земљу не додирује? Моју земљу ми не дају, а черга није за Србе!

9. Ако су претходни ставови и питања дио моје личне заблуде, јавно ћу Вам се извинути, али за такав самоспознајни суд ћу претходно чути ставове Његове Светости Патријарха Српског г. Иринеја и Светог Синода СПЦ, јер једино још њима верујем и то неће променити пуштање „залеђених афера“ „случајно“ темпираних у тако значајним данима по цео род.

И наравно, подсетићу Вас и Ваше службене архиве:

Зовем се Горан Ћетковић, рођен сам у Пећи где ми је и сада званична адреса. Са Космета сам први пут протеран од Ваше власти и Вашег ректора Радивоја Паповића и његове дружбенице Бранке Хил. Најзначајнији грех ми је било опозиционо промишљање и непристајање на поганства које је правила Ваша тадашња владавина. Учесник сам три

рата на простору бивше Југославије, рањаван на Космету, ванредно унапређен.

Преживео сам, па Вам то и јављам. Знам да нисам једини, верујем у Бога и снагу свога рода!

Нека Вам је све просто, али капитулација је издаја и дужан сам да се оглушим о послушност, све и да сте остали моја Влада.

Извините ако сам Вам икада поверовао и тога се стидим!

Нема предаје!